

Opinion

Når Chr. Hansen på den ene side erklærer sig klar til at forbedre verden og på den anden side udviser en så åbenlys ligegyldighed over for LGBTQ+-personers trængsler, må man konstatere, at der er tale om hykleri.

ÖZLEM CEKIC

I 2019 blev den danske biotek-gigant Chr. Hansen kåret som verdens mest bæredygtige virksomhed. Dengang udtalte den administrerende direktør for virksomhedens danske selskab, Winnie H. Bügel, at Chr. Hansen er »en formålsdrevet virksomhed, der gerne vil forbedre verden«. Denne formålsdrevne virksomhed har nu valgt at trække deres offentlige støtte til LGBTQ+-personer tilbage. De har kort sagt sat det kommercielle foran det menneskelige.

I en video fra virksomhedens intranet, der er blevet lækket til DR, kan man se topdirektør Mauricio Graber reagere på de mange protester, der forventeligt nok er kommet fra medarbejderne. »Vi skal passe på vores kunder og markedsandele verden over,« lyder det fra Graber. Ikke den heldigste udmelding fra manden i spidsen for en virksomhed, der vil forbedre verden.

I P1-morgen forsøgte den danske direktør Winnie H. Bügel at nuancere topdirektøren ved at understrege, at førstprioriteten skam er hensynet til medarbejdernes sikkerhed. Det lød bare hult, da det viste sig, at virksomheden hverken har politianmeldt de alvorlige trusler, der er blevet rettet mod virksomhedens medarbejdere, eller sat en stopper for samarbejdet med dem, der truer medarbejdere. Begrundelsen? »En politianmeldelse kan have ret store konsekvenser.«

Jovist, det må man jo give hende ret i. I et retssamfund har staten som bekendt voldsmonopolet. Når det forsøges udfordret ved at true andre til tavshed eller ufrihed, har det en konsekvens. Det koster noget, ikke bare for den, der fremsætter truslen, men også for den, der modtager den.

Jeg ved alt om det, da jeg har meget dyrekøbte erfaringer. I årevis har jeg levet med trusler. Indrømmet, nogle gange får frygten tag i mig, men når først jeg overvinde frygten og hævder min ytringsfrihed, ved jeg også, at det kan have konsekvenser for min og families sikkerhed.

Vil man forbedre verden, må man begynde i hjemmet. Her er der rigeligt at tage fat på for en virksomhed som Chr. Hansen, der har over 4.000 medarbejdere fordelt på 30 lande.

Vi har glemt, hvordan modstand føles

Regnbueflaget er et fejningsflag. Vælger man at hejse det i Pride-ugen, skal man også kunne stå imod, når man møder modstand fra samarbejdspartnere, der truer med ikke at købe ens varer, eller når man udsættes for shitstorm på sociale medier. Det kan unægtelig være et stort pres. Men det er ikke desto mindre et pres, virksomheden langt bedre kan modstå end den enkelte medarbejder, der hverken har musklerne eller midlerne til det.

Det kommer næppe som en overraskelse for nogen, at det ikke er lige nemt overalt i verden at være LGBTQ+-person. I lande som Iran, Sudan og Saudi-Arabien straffes man ligefrem med døden for at have sex med en person af samme køn. I Tjetjenien og Uganda foregår en systematisk forfølgelse af

LGBTQ+-personer, mens man i Rusland og Litauen har love, der forbyder information om homoseksualitet med påstanden om, at det er »et angreb på traditionelle familieværdier«. Lignende tendenser ser man også i Tyrkiet og USA.

Når Chr. Hansen derfor på den ene side erklærer sig klar til at forbedre verden og på den anden side udviser en så åbenlys ligegyldighed over for LGBTQ+-personers trængsler, må man konstatere, at der er tale om hykleri.

Det er ikke længe siden, vi sidst diskuterede hykleriet i forbindelse med LGBTQ+-rettigheder. Det var under VM i Qatar, hvor det heller ikke ligefrem er nemt at være homoseksuel. Her risikerer man op mod syv års fængsel. Det er for dårligt, mente Danmarks og en håndfuld andre nationers landshold. De besluttede sig for at bære anførerbind med budskabet »One Love« sammen med et regnbueflagshjerte. Landsholdet og Kasper Hjulmand druknede i sympatierklæringer for at havde udvist mod og solidaritet med dem, der er for udsatte til selv at sige noget. Men så snart FIFA antydede, at det kunne få sportslige konsekvenser, valgte landsholdet at droppe armbåndet. Det var alligevel for høj en pris at betale, mente de.

Her kunne man til sammenligning fremhæve de iranske landsholdsspillere. I solidaritet med de iranske kvinders kamp for frihed nægtede de at synge med på deres nationalsang. Det gjorde de vel vidende, at det højst sandsynligt ville koste dem og deres familier fængsel, tortur og forfølgelse.

I Danmark er vi ganske enkelt ikke vant til at møde modstand. Vi tager de demokratiske frihedsrettigheder som en selvfølge og regner med, at andre gør det samme. Vi skriver gerne under på at ville gøre en forskel. Hvem vil ikke gerne forbedre verden?

Vi glemmer bare, at for at gøre en egentlig forskel, skal man som regel også ofre noget.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet

De har kort sagt sat det kommercielle foran det menneskelige.